

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, КРИМІНАЛІСТИКА

УДК 343.1

DOI <https://doi.org/10.32782/pyuv.v3.2024.40>*М. І. Дерев'яно**orcid.org/0000-0003-4239-9286**кандидат юридичних наук,**асистент кафедри кримінального процесу та криміналістики**Навчально-наукового інституту права**Київського національного університету імені Тараса Шевченка*

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА ЛЮДИНИ ПІД ЧАС КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ: ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Постановка проблеми. У повсякденному житті здійснення людиною власних прав і свобод може зазнавати різних перепон, найвідчутніші із яких відбуваються у разі її залучення до сфери кримінального судочинства. Не складно уявити яких негараздів завдають особі тримання під вартою чи домашнім арештом, або у разі отримання слідчим чи прокурором тимчасового доступу до особистих речей і документів. Застосування цих та інших заходів забезпечення кримінального провадження є зазіханнями на права і свободи людини, які підпадають під охорону Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, де, зокрема у статті 8 зазначено, що кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції [1].

Водночас, потреба обмеження прав і свобод зумовлена особливостями діяльності з протидії злочинності – прояву державної політики, передбаченого, зокрема, положеннями пункту 33 Розділу III. «Основні напрями зовнішньополітичної та внутрішньополітичної діяльності держави для забезпечення її національних інтересів і безпеки» Стратегії національної безпеки України «Безпека людини – безпека країни», затвердженої Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392/2020 [2].

Ефективну протидію тероризму, розповсюдженню зброї масового ураження, міжнародній злочинності, наркоторгівлі, торгівлі людьми, політичному та релігійному екстремізму, нелегальній міграції чи кіберзагрозам неможливо уявити без повного та неупередженого розслідування і судового розгляду кримінальних проваджень, з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини. Таке розслідування майже завжди супроводжується застосуванням передбачених у законі обмежень прав та свобод людини. Тому надзвичайно актуальною є проблема забезпечення особи від незаконних чи свавільних дій під час здійснення кримінального

провадження, особливо пов'язаних із зазіханнями на інформаційну безпеку людини, втручаннями в її особисте та сімейне життя.

Стратегією інформаційної безпеки, затвердженої Указом Президента України від 28 грудня 2021 року №685/2021, передбачено, що життєво важливі інтереси людини є складовою інформаційної безпеки України, на які розповсюджується стан захищеності від ризиків, пов'язаних із інформаційними операціями, несанкціонованим розповсюдженням, використанням й порушенням цілісності інформації з обмеженим доступом [3]. Саме до інформації з обмеженим доступом належить і конфіденційна інформація про особу, відповідно до вимог статті 21 Закону України «Про інформацію» [4].

Оцінка стану літератури. Дослідженням змісту юридичних гарантій прав і свобод особи займалися такі українські вчені, як: Люблінський П.І., Маринів В.І., Марцеляк О.В., Михайленко О.Р., Михайловський І.В., Михеєнко М.М., Погорецький М.А., Чангулі Г.І., Шумак І.О., Шумило М.Є. та інші. Висвітленням питань, пов'язаних із дотриманням інформаційної безпеки здійснювали вітчизняні науковці: Золотар О.О., Польовий В.І., Новицький Г.В., Хавронюк М.І., Щербина Л.І. та інші.

Простудійовані наукові праці значно допомогли в осмисленні проблем, пов'язаних із змістом та реалізацією гарантій інформаційної безпеки людини під час залучення її до сфери кримінального судочинства та підсилили впевненість у необхідності їхньої подальшої розробки.

Метою статті є розкриття та представлення загальної характеристики інформаційної безпеки людини під час здійснення кримінального провадження.

Виклад основного матеріалу. У ст. 32 Конституції України вказано, що ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України [5]. Далі у конституційній нормі

уточнюється, що не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. Наведені конституційні положення повною мірою стосуються органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, які зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (ст. 19 Основного Закону України).

Так, відповідно до вимог ч. 1 ст. 11 Закону України «Про інформацію» конфіденційною інформацією про фізичну особу (персональні дані) є відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. Зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу не допускається без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та захисту прав людини (ч. 2 ст. 11 Закону України «Про інформацію» [4]).

Таким чином під час здійснення кримінального провадження слідчий, прокурор та суд зобов'язані дотримуватися вимог ст. 32 Конституції України, зокрема не поширювати отриману конфіденційну інформацію про особу без її згоди, якщо інше не встановлено законом, особливо коли йдеться про вірогідну причетність до скоєння кримінального правопорушення. До такої інформації можуть належати такі дані про особу, як її:

- прізвище;
- ім'я;
- по батькові;
- рік, місяць та день народження;
- місце народження;
- громадянство;
- національність;
- освіта;
- сімейний стан;
- місце роботи;
- рід занять або посада;
- місце проживання;
- судимості.

Вказані дані встановлюються, насамперед, для індивідуалізації застосування до особи норм кримінального та кримінально-процесуального законодавства. Саме завдяки ним особа ототожнюється серед інших.

Так під прізвищем розуміється набуте при народженні, внаслідок шлюбу чи іншим законним способом, та таке, що переходить у спадок – родові найменування конкретної фізичної особи. Водночас слід зважати на те, що представники деяких народів не використовують прізвищ, зокрема – ісландці.

Під іменем розуміється особистісне найменування конкретної особи. По батькові – розкриває родові ім'я, яке надається, як правило, від імені батька.

Водночас ст. 28 Цивільного кодексу України встановлено, що ім'я фізичної особи, яка є громадянином України, складається із прізвища, власного імені та по батькові, якщо інше не впливає із закону або звичаю національної меншини, до якої вона належить [6].

Окрім прізвища, імені та по батькові людина може мати псевдонім – вигадані ім'я, прізвище та по батькові, під якими вона виступає в тій чи іншій сфері життя. Псевдонім має легальний характер та його доволі часто використовують люди мистецтва, письменники тощо. Скорочені псевдоніми відкрито використовують військові для приховування власного імені та полегшення комунікацій. Прізвисько – це конспіративне найменування особи, яким користуються, як правило, злочинці.

Під датою народження особи розуміється час, тобто день, місяць та рік її народження. Встановлення дати народження має юридичне значення, передусім для точного з'ясування віку особи (особливо неповнолітньої), з яким законодавець пов'язує настання цілої низки кримінально-правових, кримінально-процесуальних та кримінально-виконавчих наслідків.

Дані щодо місця народження мають значення для найбільш ефективної організації та проведення розшуку особи, свідків чи речових доказів.

Точне встановлення місця проживання особи має значення для обрання міри запобіжних заходів, під час виклику особи до місця проведення досудового розслідування чи суду, організації обшуку, приводу, розшуку тощо.

Відповідно до вимог ст. 3 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» «місцем проживання» особи є житло з присвоєною у встановленому законом порядку адресою, в якому особа проживає, а також апартаменти (крім апартаментів у готелях), кімнати та інші придатні для проживання об'єкти нерухомого майна, заклад для бездомних осіб, інший надавач соціальних послуг з проживанням, стаціонарна соціально-медична установа та інші заклади соціальної підтримки (догляду), в яких особа отримує соціальні послуги [7].

Відповідно до положень ч. 2 ст. 233 Кримінального процесуального кодексу України під житлом особи слід розуміти будь-яке приміщення, яке знаходиться у постійному чи тимчасовому володінні особи, незалежно від його призначення і правового статусу, та пристосоване для постійного або тимчасового проживання в ньому фізичних осіб, а також всі складові частини такого приміщення [8]. Не є житлом

приміщення, спеціально призначені для утримання осіб, права яких обмежені за законом (ізолятори тимчасового тримання, слідчі ізолятори, установи виконання покарань).

Вірне встановлення національності особи може полегшити її ідентифікацію та мати визначальне значення під час розшуку, коли з'ясується соціальне середовище її можливого перебування, або – для підбору осіб задля забезпечення такої слідчої дії як пред'явлення для впізнання.

В деяких випадках важливого значення для ідентифікації особи має встановлення її рідної мови, особливо коли така мова в нашій країні дуже рідко вживається, а особа, при цьому, іншою не володіє.

Дані щодо професії, сфери діяльності, посади, наявності певних виробничих навичок може мати значення під час досудового розслідування кримінальних проваджень, але до ідентифікації особи має опосередковане відношення, як і відомості про освіту. Водночас освіта, як найважливіша частина культурного рівня, сприяє формуванню такого кола інтересів, потреб, звичок, правил поведінки особи, які допомагають виробити правомірні способи та форми реагування на конфліктні ситуації та несприятливу обстановку. І, навпаки, низький рівень освіти, як правило, не сприяє, а іноді й перешкоджає формуванню суспільно корисних інтересів, потреб, звичок, правил поведінки, провокує виникнення конфліктних ситуацій, не допомагає напрацювати вірні способи реагування на них.

Інформація про наявність у особи державних нагород, а також спеціальних, військових чи почесних звань тощо може мати значення для ідентифікації особи, встановлення її статусу як військовослужбовця або відношення до проходження військової служби у минулому.

Слід зауважити, що зміст установочних даних про особу має важливе значення для її ідентифікації, для встановлення обставин, які її характеризують чи вказують на причетність до певних подій. Зловмисник, який незаконно отримав такі дані, може втрутитися в особисте чи сімейне життя людини. З метою запобігання незаконному збиранню, зберіганню, використанню та поширенню конфіденційної інформації, яка пов'язується із особою, КПК України містить відповідні юридичні гарантії.

Так ст. 2 КПК України передбачено завдання кримінального провадження, які умовно можна поділити на два види. Перші завдання це ті, які спрямовані на задоволення громадського, публічного інтересу, зокрема: захист суспільства та держави від кримінальних правопорушень, забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до

відповідальності в міру своєї вини. Інші – ті завдання, які безпосередньо стосуються інтересів особи чи групи осіб, як-от: захист від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, щоб жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура. Забезпечення особистих інтересів під час кримінального провадження безпосередньо пов'язане із недоторканністю особистого життя людини, яке відокремлене від держави, суспільства, громадських організацій та інших осіб.

Особисте життя – це функціонування людини в особливій сфері сімейних, побутових, інтимних стосунків, які не підлягають безпосередньому контролю з боку держави, громадських організацій, приватних осіб. Це свобода усамітнення, роздумів, листування, ведення щоденників та інших записів, комунікація з іншими людьми, свобода висловлень та вчинків поза межами службових відносин. Особисте життя це стан небезпідставної впевненості у тому, що особисті таємниці людини не будуть кимось виявлені та піддані розголосу. Запорукою збереження особистої інформації є відмежованість особистого життя від життя держави та суспільства.

Особисте життя людини є окремою, утаємниченою формою її життєдіяльності, для якої притаманні:

- інтимна сторона, яка робить особистість неповторною у відносинах з родичами та близькими (зокрема визначає відповідні звички спілкування);
- побутова сторона, яка забезпечує та формує повсякденне життя особи з підтримання нею власного існування шляхом задоволення комфортних та достатніх для неї потреб у їжі, одязі, житлі тощо;
- сімейна сторона – коло дій та відносин, пов'язаних із продовженням роду (взаємна матеріальна та духовна підтримка членів родини, виховання дітей тощо);
- майнова сторона, яка визначає порядок та особливості користування певними благами цивілізації (як матеріального, так і культурного призначення), спосіб їх здобуття, який визначається самою особою;
- культурна сторона, в якій знаходить свій прояв засвоєння людиною певних духовних традицій;
- організаційна сторона, яка проявляє себе у встановленні розкладу дня, у вирішенні питань придбання чи відчуження майна, вступу в той чи інший навчальний заклад, виборі професії, місця проживання та роботи тощо;

– санітарно-гігієнічна сторона, яка охоплює особисту гігієну, підтримання гігієни дітьми, а також певний ступінь санітарного стану майна та займаного помешкання тощо;

– оздоровча сторона, яка знаходить свій прояв в діях, спрямованих на підтримку особою власного здоров'я (вчасне звернення за медичною допомогою до лікаря чи обрання самолікування, як способу одужання) тощо;

– сторона, яка стосується використання вільного часу, і пов'язується із видами відпочинку та розваг;

– комунікаційна сторона, яка охоплює всю систему неформальних зв'язків особи з оточуючими, у тому числі з друзями, знайомими тощо.

Очевидно, що наведені сторони особистого життя людини не мають чітко визначених меж, та їх перелік не є вичерпним. Водночас, в силу вимог ст. 32 Конституції України, особисте та сімейне життя людини перебувають під охороною держави. Запорукою цьому є відповідна державна політика у сфері кримінального судочинства, яка проявляється у використанні двох основних функцій права: регулятивної та охоронної.

Як відомо, регулятивне призначення права полягає у тому, щоб, відповідно до об'єктивної потреби, ввести у суспільне життя певну формальну та змістовну впорядкованість, унормованість у тому її значенні, яке узгоджується із нормальним, для абсолютної більшості членів суспільства, існуванням та розвитком людської спільноти. Слід зазначити, що правове регулювання – це свого роду механізм соціальної саморегуляції. Правове регулювання суспільних відносин у сфері кримінального судочинства є сукупністю взаємозалежних засобів та методів, які надають правового характеру поведінці суб'єктів відповідних правових відносин.

У теорії держави і права традиційно виокремлюють два основні методи реалізації регулятивної функції права: імперативний та диспозитивний. Імперативний метод полягає у використанні компетентним державним органом або посадовою особою владного розпорядження абсолютно визначеного характеру, яке ще й забезпечується застосуванням примусових заходів. З використанням імперативного способу організації правовідносин право чи обов'язок виникає у суб'єкта вчинення певних процесуальних дій не на підставі його вільного розсуду чи за домовленості з іншими суб'єктами, а, відповідно до законодавчого припису, тобто через публічний обов'язок діяти перед державою.

Так ч. 2 ст. 159 КПК України передбачено, що тимчасовий доступ до речей і документів здійснюється на підставі ухвали слідчого судді, суду. Таким чином без рішення слідчого судді неможливий тимчасовий доступ слідчого чи прокурора до речей і документів, їх вилучення.

У свою чергу диспозитивний метод ґрунтується на наданні суб'єктам правовідносин свободи вибору одного з кількох варіантів поведінки у межах, встановлених чинним законодавством. Так ч. 1 ст. 165 КПК України передбачається обов'язок для особи, яка зазначена в ухвалі слідчого судді як володілець речей або документів, надати тимчасовий доступ до них особі, вказаній у відповідній ухвалі слідчого судді, суду. У разі невиконання цього обов'язку (як добровільно обраний варіант поведінки) володілець речей або документів буде змушений їх позбутися внаслідок проведення обшуку, під час якого зазнає більшого втручання у сферу особистого життя з боку сторонніх осіб. Адже ч. 1 ст. 166 КПК України визначено, що у разі невиконання ухвали про тимчасовий доступ до речей і документів слідчий суддя, суд за клопотанням сторони кримінального провадження, якій надано право на доступ до речей і документів на підставі ухвали, має право постановити ухвалу про дозвіл на проведення обшуку згідно з положеннями цього Кодексу з метою відшукування та вилучення зазначених речей і документів. Таким чином особа має вибір добровільно чи примусово виконати свій процесуальний обов'язок.

Слід зауважити, що у кримінальному судочинстві дія диспозитивного методу регулювання є суттєво обмеженою та має специфічні прояви. Це пояснюється, передусім, публічним характером переважної більшості кримінальних процесуальних правовідносин. Більш-менш широко диспозитивний метод застосовується під час реалізації правовідносин, пов'язаних із поданням цивільного позову у кримінальному провадженні, або під час здійснення досудового розслідування та судового провадження за правилами приватного обвинувачення.

На відміну від регулятивної охоронна функція права у сфері кримінального судочинства спрямована, передусім, на захист прав та свобод особи. Так для охоронної функції характерним є відображення в правових положеннях:

– варіантів забороненої поведінки для слідчого чи прокурора;

– прямої вказівки-заборони вчиняти чи не вчиняти певні дії;

– санкцій за порушення законодавчих приписів;

– особливостей зв'язку між діями суб'єктів кримінальних процесуальних правовідносин, питання взаємодії між ними.

Прикладом охоронної функції права є положення ч. 2 ст. 86 КПК України, в яких передбачено, що недопустимий доказ не може бути використаний при прийнятті процесуальних рішень, на нього не може посилається суд при ухваленні судового рішення.

Так, відповідно до вимог ч. 2 ст. 84 КПК України процесуальними джерелами доказів є показання, речові докази, документи, висновки експертів. Ч. 1 ст. 104 КПК України визначено, що у випадках, передбачених цим Кодексом, хід і результати проведення процесуальної дії фіксуються у протоколі. При цьому у ч. 2 ст. 86 КПК України зазначено, що недопустимий доказ не може бути використаний при прийнятті процесуальних рішень, на нього не може посилається суд при ухваленні судового рішення. У свою чергу недопустимими є докази, отримані внаслідок істотного порушення прав та свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також будь-які інші докази, здобуті завдяки інформації, отриманій внаслідок істотного порушення прав та свобод людини (ч. 1 ст. 87 КПК України).

Вимогами ч. 2 ст. 87 КПК України суд зобов'язується визнати істотним порушенням прав людини і основоположних свобод здійснення процесуальних дій, які потребують попереднього дозволу суду, без такого дозволу або з порушенням його суттєвих умов. Таким чином використання тимчасового доступу до речей і документів без ухвали слідчого судді та суду призведе до визнання отриманих доказів недопустимими. Такі наслідки за своєю сутністю є санкціями за порушення законодавчих приписів щодо охорони прав і свобод особи.

Висновки. Зважаючи на викладене слід визнати, що особисте життя людини є способом її функціонування в особливій сфері сімейних, побутових, інтимних стосунків, які не підлягають контролю з боку держави, громадських організацій чи приватних осіб. Особисте і сімейне життя у сфері кримінального судочинства є об'єктами охорони з боку держави, відповідно до гарантій, передбачених ст. 32 Конституції України. Інформаційна безпека людини під час кримінального провадження є результатом успішного забезпе-

чення конституційного права кожного на невтручання в його особисте і сімейне життя.

У свою чергу подальшими науковими розвідками проблем забезпечення інформаційної безпеки людини є дослідження ризиків, пов'язаних із втручанням в особистісні правовідносини, розробка способів та особливостей реалізації регулятивної й охоронної функцій права у сфері кримінального судочинства, заходів з підвищення ефективності ролі суду під час здійснення ним судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні.

Література

1. Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод: Конвенція від 04.11.1950, ратифіковано Законом від 17.07.97 №475/97-ВР. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text (дата звернення 18.07.2024).
2. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 14.09.2020 № 392/2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text> (дата звернення 18.07.2024).
3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року «Про Стратегію інформаційної безпеки»: Указ Президента України від 28.12.2021 № 685/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/685/2021#Text> (дата звернення 18.07.2024).
4. Про інформацію: Закон України від 02 жовт. 1992 р. № 2657-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text> (дата звернення 18.07.2024).
5. Конституція України: Закон від 28 червн.1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення 18.07.2024).
6. Цивільний кодекс України: Закон від 16 січ. 2003 р. № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#top> (дата звернення 18.07.2024).
7. Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні: Закон від 11 груд. 2003 р. № 1382-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1382-15#top> (дата звернення 18.07.2024).
8. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#top> (дата звернення 18.07.2024).

Анотація

Дерев'яно М. І. Інформаційна безпека людини під час кримінального провадження: загальна характеристика. – Стаття.

У статті розкривається загальна характеристика змісту інформаційної безпеки людини під час здійснення кримінального провадження. Актуальність публікації обумовлена потребою вироблення ефективних механізмів протидії ризикам, пов'язаним із інформаційними операціями, несанкціонованим розповсюдженням, використанням та порушенням цілісності інформації з обмеженим доступом. Публікація готувалася з урахуванням положень Указу Президента України від 28 грудня 2021 року №685/2021 Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року «Про Стратегію інформаційної безпеки».

Метою підготовки статті було встановлення змісту інформаційної безпеки людини під час здійснення кримінального провадження. Передумовами до формування вказаної мети стали сучасні проблеми, які виникають під час забезпечення прав і свобод особи, залученої до сфери кримінального судочинства.

Надано загальну характеристику конфіденційної інформації про особу, яка формує уявлення про неї, зокрема розкрито відомості щодо даних про прізвище, ім'я, по батькові, дату та місце народження, громадянство, національність, освіту, сімейний стан, місце проживання, роботу, професію чи посаду, судимість.

Автором використовувалися загальнонаукові та спеціальні методи наукового пізнання. Так із загальнонаукових методів застосовано, зокрема, системно-структурний метод, метод функціонального аналізу, із спеціальних – формально-юридичний, логіко-процесуальний методи, метод порівняльного правознавства. Проаналізовано основні законодавчі норми, які стосуються тематики публікації. Враховано, що у положеннях Кримінального процесуального кодексу України охоронна функція права набула найширшого відображення.

У публікації доводиться, що особисте життя людини є способом її функціонування в особливій сфері сімейних, побутових, інтимних стосунків, які не підлягають контролю з боку держави, громадських організацій чи приватних осіб. Відстоюється теза, що інформаційна безпека людини під час кримінального провадження досягається шляхом ефективного забезпечення права кожного на невтручання в його особисте і сімейне життя, передбаченого ст. 32 Конституції України.

Ключові слова: гарантії, інформаційна безпека, кримінальне провадження, обмеження прав і свобод, особисте та сімейне життя.

Summary

Derevyanko M. I. Information security of a person during criminal proceedings: general characteristics. – Article.

The article reveals the general characteristics of the content of information security of a person during criminal proceedings. The relevance of the publication is due to the need to develop effective mechanisms for countering risks associated with information operations, unauthorized distribution, use and violation of the integrity of information with limited access.

The work was carried out taking into account the provisions of the Decree of the President of Ukraine dated December 28, 2021 No. 685/2021 On the decision of the National Security and Defense Council of Ukraine dated October 15, 2021 «On Information Security Strategy».

The purpose of preparing the article was to establish the content of information security of a person during criminal proceedings. The prerequisites for the formation of the specified goal were the modern problems that arise when ensuring the rights and freedoms of a person involved in the field of criminal justice.

The general characteristics of confidential information about a person, which forms an image of a particular individual, in particular with regard to data on surname, first name, patronymic, date and place of birth, citizenship, nationality, education, marital status, place of work, occupation or position, are provided places of residence, criminal records.

The authors used general scientific and special methods of scientific knowledge. Thus, from the general scientific methods, in particular, the system-structural method, the method of functional analysis, from the special ones – formal-legal, logical-procedural methods, the method of comparative jurisprudence were used. The main legislative norms related to the topic of the publication have been analyzed. It is taken into account that in the provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine, the protective function of law has acquired the broadest reflection.

The publication proves that a person's personal life is a way of functioning in the special sphere of family, domestic, intimate relationships, which are not subject to control by the state, public organizations or private individuals. The thesis is defended that the information security of a person during criminal proceedings is achieved by effectively ensuring everyone's right to non-interference in his personal and family life, provided for in Art. 32 of the Constitution of Ukraine.

Key words: guarantees, information security, criminal proceedings, restriction of rights and freedoms, personal and family life.